

volutionært Skridt og en saadan Lovs Guldbyrdselse en Forbrydelse. Det er hævet over enhver Tvivl. Det var Orla Lehmanns Ord, og det var ikke alene hans Ord, men gennem ham Udvalgets, og der blev ikke her i dette Thing i 1854—55 fremført nogen Indsigelse derimod. Ja, jeg skal altsaa, da der ikke i den mellemliggende Tid er kommet noget andet til Stede, der modsiges det, springe dette Tidrum over til 1866. Jeg har allerede erindret om, at der var en lille foreløbig Lov af 12te Mai 1853, men som ikke gik videre end til at forlænge det, som Rigsdagen selv havde vedtaget, nemlig en af de sædvanlige midlertidige Finantslove. Forøvrigt var man fra mange Sider, og da ogsaa det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn, som den Gang var Redaktør af „Fædrelandet“, enig om at fordømme dette Skridt som et grundlovsstridigt Skridt. Og at man i 1866 havde den samme Opfattelse, kan jeg meget nemt godtgjøre. Jeg antager ikke, at den ærede Formand vil have Noget imod, at jeg blot oplæser nogle Paragrafer af Forslaget til Grundloven; thi ved denne Paragraf kan jeg allerførst godtgjøre, at det var den almindelige Opfattelse den Gang ogsaa, at foreløbige Finantslove maatte være utilstedelige. De mange Udtalelser, der ere fremkomne, skal jeg ikke komme ind paa, jeg maa antage, at de ere samtlige Herrer bekendte. Jeg behøver blot at nævne de Mænd, fra hvem de ere fremkomne, de ville da være i ærede Medlemmers Erindring. Jeg skal nævne Udtalelser fra nuværende Amtmand Bille. Han udtalte udtrykkelig, at dersom foreløbige Finantslove kunde eksistere, vilde det være ensbetydende med hele det politiske Livs Lamslaelse. Og at han forøvrigt i den Henseende har spaaet rigtig, kan desværre den sørgelige Stilling, i hvilken vi befinde os, altfor vel stadfæste. Jeg henviser fremdeles til Kimestad og til Udtalelser fra et æret kongevalgt Medlem, som nu har Sæde i dette Thing. Men som sagt, Beviset tror jeg allerbedst gives ved at fremføre et Par Sætninger eller rettere ved at fremføre Noget af en Paragraf, som blev foreslaaet af det daværende Ministerium Bluhme—David i dets Grundlovsforslag, da Grundloven af 1849 skulde revideres. De havde i dette Forslag affattet de finantsielle Paragrafer anderledes end i den dagældende Grundlov af 5te Juni 1849 saaledes som i den af 18de November 1863. Deres Affattelse lød saaledes. Jeg antager, jeg med den høitærede Formands Tilladelse maa oplæse det Par Sætninger. Slutningen af Paragraf 47 lød saaledes: Kongen kan nægte sin Stadfættelse af de Forhøielser

og Tilfættninger til Finantslovsforslaget, hvilke Rigsdagen maatte have gjort, uden at dets Vedtagelse som Finantslov herved iøvrigt svækkedes. Det var § 47. § 49 var foreslaaet at skulle lide saaledes: „Under særlig paatrængende Omstændigheder kan Kongen, naar Rigsdagen ikke er samlet, beslutte Afholdelsen af Udgifter, der ikke ere bevilgede, men forinden skal Sagen forhandles i et Ministerraad, jfr. § 16, og derefter den endelige Beslutning tages i et Geheimestatsraad. De Ministre, der ere enige i Beslutningen, skulle medunderskrive den, og en saadan Beslutning skal altid forelægges den først derpaa sammentrædende Rigsdag, hvor den behandles paa samme Maade som Finantslovsforslaget.“ Nu er det jo indlysende, at dersom Ministeriet eller dersom den høieste Myndighed den Gang havde troet, at den allerede var i Besiddelse af Ret til at udstede foreløbige Finantslove saaledes som de nu benyttes af den nuværende ærede Regjering, saa havde den ikke behøvet at fremkomme med det Forslag, jeg her har tilladt mig at oplæse. Saaledes som den nuværende ærede Regjering benytter og opfatter Grundloven, gaar den langt videre end endogsaa efter det Forslag, som her forelaa fra det Bluhme—Davidske Ministerium, et Forslag, som forøvrigt den nuværende meget ærede Conseilspræsident betæmpede, fordi han mente, at der var ingen Grund til ikke at beholde den Bevillingsmyndighed, som laa i Grundloven af 5te Juni. Men, som sagt, havde man haft denne Opfattelse, havde man slet ikke behøvet det Forslag, jeg her har tilladt mig at oplæse; thi da havde man i Forveien meget mere end det, og da, som jeg allerede har udtalt, de Udtalelser, der fremkom ved Revisionen af Grundlovsforslaget, paa mange Maader stadfæste den samme Opfattelse, tror jeg at have godtgjort min Paaastands Rigtighed. Ja, jeg kunde jo fremdeles nævne, hvad jo er bekendt, at da — i 1874—75 var det nok — Ministeriet Jonnesbech lod falde svage Anhydninger af, at en foreløbig Finantslov muligvis kunde være i Vente, traadte man i Folkethinget, ja endog et af de Medlemmer, der nu har Sæde i Kongens Regjering, meget kraftig op imod Ministeriet Jonnesbech og ansøgte som Grund de Udfigter, han havde ladet skimte saa svagt igennem om en foreløbig Finantslov. Man var altsaa den Gang ikke naaet videre end til det samme gode, gamle Standpunkt, at foreløbige Finantslove laa udenfor Grundloven. Selve den nuværende Regjering er da ogsaa først lidt efter lidt, synes